

ÖSSZHANG

A Rákócscsabai Református Egyházközség lapja

Szénási Sándor: Magyar imádság

Uram, egy népért könyörgök:
Fordítsd felé szent orcád!
Szíved ajtaján, ím, zörgök:
Tied a hatalom és ország!

Uram egy népért könyörgök:
Mindig szabadságra vágyott.
De bűnei bilincseiből
Tehozzád alig kiáltott.

Uram egy népért könyörgök:
Sokszor káromol az ajka,
Szenteld meg ajkát, s felzendül
A legszebb zsoltár szó rajta.

Uram egy népért könyörgök:
Annyit folyt a könnye, s vére!
Ajándékozz arcára mosolyt
És vidám Napot egére!

Uram egy népért könyörgök:
A szíve sokszor oly konok.
Hódítsd meg, s akkor e szív
Lesz majd királyi zsámolyod.

Uram egy népért könyörgök:
Érezze mindig szeretted.
Gyógyítsa meg a vakságát
S ragyogjon felé Kereszted!

Uram egy népért könyörgök:
Minden van és mégis szegény:
Mert Nélküled árva koldus
Aranyhalmai tetején.

Uram egy népért könyörgök:
Magyar népemért most sírva.
Imádságom szívembe van
Örök betűkkel beírva.

„mivel drágának tartalak, és becsesnek..” Ézsaiás 43,4

Ézsaiás meglepően, kedves, lelket felemelő ige részlete jutott eszembe mikor ezt a megtörtént esetet olvastam:

A hőse egy Mátraszentimrei fiú, aki a kicsi faluja apró iskolájának egyetlen nyolcadikosaként fejezte be az iskolát, és – ahogy illik - elballagott.

Egyedül ő sétált végig az épületen ünnepi öltözkében, virággal, és ballagó tarisznyával, csak az ő tiszteletére díszítették fel a folyosókat, miatta álltak sorfalat szülők, gyerekek, tanárok. Őt ünnepelve adtak elő néptánc műsort, és hangzott el beszéd. A szervezők is mondhatták volna, hogy egyetlen gyerekért felesleges strapálni magukat, ha majd lesz több nyolcadikosuk, akkor rendeznek ballagást... Ehelyett az érzékeltették a fiúval, hogy ő fontos!

Ez a kicsi iskola példát mutatott, nem ballagás szervezésből, hanem gyerekmber megbecsüléséből. Ami mindenkinek jár(na)! Annak is, aki rossz tanuló, annak is, aki nagy létszámú osztályba jár, és annak is, aki hatodiknak született egy hatgyerekes családba.

Ez a történet számomra párhuzamot von az Isten, és a hozzánk fűződő szeretet viszonyról. Egy életet meghatározó kapcsolatról, tanulási folyamatról melyet megélhetek vele! Igaz, hogy sokszor fegyelmezetlen, rossz tanuló vagyok az Úr iskolájában, de tudhatom, hogy kicsiségem, hiányaim ellenére is fontos vagyok neki, ugyanúgy ahogy Mátraszentimrén is fontos volt az az egyetlen ballagó diák. Micsoda kegyelem, hogy az Úr mércéje szerint nincsenek kis pontok, és nagy pontok, jók és rosszak - emberek vannak!! Egyediek, kiválasztottak, megismételhetetlenek, senkivel sem összekeverhetők! A hajléktalantól az olajmágnásokig. Persze amíg harcnak tartjuk az életet mindig lesz lekicsinylése a másíknak...

Ha behelyettesítem magam a történetbe, akkor azt látom, hogy *életem diákéveiben* gondosan figyel rám az én „igazgatóm”. Fent említett igéjével pedig azt üzeni nekem, hogy nem tipizáló besorolásban, nem címkézve, nem kategorizálva, hanem minőségi figyelemmel, megbecsüléssel óvja tanuló éveimet. Egyedi, máshoz nem hasonlítható nyavalyáim, ügyeim, kéréseim, vágyaim, lehetetlennek tűnő élethelyzeteim „direktora” Ő. Drágának tart mióta az Ő iskolájában tanulok, és tudom, hogy majd az én ballagásomon is figyelmét rám szentelő, mindent jól megszervező igazgató lesz...

Köszönöm Istenem az életem, Hozzád tartozásom, és, hogy a Te iskoládba járhatok!

Köszönöm, hogy ingyen adod a kegyelmed, ami nem jár, DE! - adod!

Köszönöm, hogy nálad nincs kis ügy, és nagy ügy. Megoldásod van, személyre szabott, és mindig a legjobb...

Köszönöm az ajándékaidat, melyek mindig többek, mint amit én el is mernék képzelni...

Köszönöm a szeretetedet mellyel viszel a világba, a munkahelyemre, a családomba, és bárhová...

Köszönöm, hogy olvashattam erről az iskoláról, melyről eszembe juttattad önmagadat, jószágodat.

Köszönöm, hogy megbecsülsz, fontos vagyok neked, és szeretsz.

Köszönöm az igéd valóságát Ézsaiás soraiban, ahol ezt még le is írtad nekem.

Érdemtelenül rám pazarolt szeretetedért Legyen áldott a neved! Ámen

Mészáros Kati

Ady Endre:

Üzenet egykori iskolámba

Június volt s ujjongtunk, nincs tovább,
Most gyertek, szabad mellű örömök
S pusztuljatok, bilincses iskolák.

De elcsitult a jókedv-förgeteg
S helyére ült a döbbsent némaság:
Köröttünk már az Élet csörtetett.

Óh, ifjúi, szent megjózanodás,
Komoly, nagy fény, hős férfiú-szerep,
Emléketek ma is milyen csodás.

Hős harc az Élet és megélni szép,
Ha hozzáedzik tüzes szív-kohók
Ifjú vitézlők lengeteg szívét.

Ha élet zengi be az iskolát,
Az élet is derűs iskola lesz.
S szent frigyüket így folytatják tovább.

Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az eljött élet-csaták között
Volt mindig hozzám víg üzeneted.

Tápláltad tovább bennem az erőt,
Szeretni az embert és küzdeni
S hűn állni meg Isten s ember előtt.

Június van, s nagyon magam vagyok
S kísértének élt éltem árnyai
S az elbocsátó iskolapadok.

S én, vén diák, szívem fölemelem
S így üdvözlöm a mindig újakat:
Föl, föl, fiúk, csak semmi félelem.

Bár zord a harc, megéri a világ,
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.

Új: A Fenntartói Irodában, szerdánként, Gyülekezeti Fogadónapot tartunk: 8³⁰ - 14³⁰ között, különböző befizetések és a telefonflottával kapcsolatos ügyek intézésére!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

HÉTFŐ:	Énekkar	18.30
SZERDA:	Nagymama-kör	09.00
	Imakör	19.00
CSÜTÖRTÖK:	Kismama-kör (páros hét)	10.00
	Bibliaóra	18.00
	Timóteus ifi	19.00
PÉNTEK:	Női kör (páratlan hét)	19.00
	Előszoba ifi (páratlan hét)	18.00
	Férfi-kör (páros hét)	18.00
SZOMBAT:	Cserkész foglalkozás	09.00
	Evangelizációs foci	15.00
	(Egy)házaskör	16.00
	(minden hó harmadik szombatja)	
	W-ifi (Páros hét)	18.00
	Ifjú Házas kör	Havonta
VASÁRNAP:	Istentisztelet	10.00
	Gyermek Istentisztelet	10.00
	Mustármag csoport	10.00
	Enter ifi (hetente)	16.00

Istentiszteletek, kiemelt alkalmak:

2018. szept. 9. 10⁰⁰ istentisztelet; dr. Füzési Zoltán
15³⁰ Rákoskerti istentisztelet

2018. szept. 15. Nyitott templomok napja

2018. szept. 16. 10⁰⁰ istentisztelet; Bej Attila

2018. szept. 23. hittanévnyitó; Skultétné Fekete Katalin

2018. szept. 30. 10⁰⁰ istentisztelet úrvacsoraosztással

2018. szept. 30. 11³⁰ konfirmációi oktatás kezdődik! –

Jelentkezni Bej Attila segédlelkésznel lehet (70-770-02-33)

2018. okt. 7. 10⁰⁰ istentisztelet, keresztelesek

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő

(lelkigondozói beszélgetések; temetési bejelentés; kereszteleési, esküvői megbeszélés):

Hétfő: 16:30 - 17:30

Csütörtök: 16:30 - 17:30

Vasárnap: 11:30 - 12:00

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2.

telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscsabairef.hu

istentiszteletek közvetítése:

www.youtube.com/c/rakoscsabairef

Összhang újságunkat kiadja: Rákoscsabai Református Egyházközség (Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.) Szerkesztő: Bába Károly; Várjuk kedves testvéreink írásait, biznyságtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is.
E-mail: bkarez75@gmail.com **Újságunk megjelenését a Gázso Papírbolt támogatja! Ezúton is köszönjük!**

A csendben született gondolatok

*„Jöjj az Úr vár reád, jöjj, amíg ifjú vagy!
Életed tavaszát neki add!
Ó ne hagyd fejedet őszülni vénhedtté,
Ne csupán teledet vidd az Úr elé!
Ó a szárnyas idő, mint az álom repül,
Am de zsákmányt szed ő, fogyunk szüntelenül.
Tétován mire vársz? Hallod é már a hívó szót?
El ne késs, jól vigyázz! Mire eszmélsz, a van csak volt!”*

(S. Korpela; Oscari Viljanen)

A fenti idézet részlet egy énekből, amely a rákoskeresztúri gyülekezet kiegészítő énekeskönyvében található, és bevallom ez az egyik kedvelt énekem a gyűjteményből. Hogyan miért is jutott eszembe ez az ének?

Ahogy a Prédikátor könyvében is meg van írva (Préd.3,1)

„Mindennek elrendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.”

Ahogy ideje volt a nyárnak is, hiszen lassan elköszön tőlünk, elröpíti a szárnyas idő.

Ilyenkor olyan jó visszagondolni a sok élményre, a pihenésre, napsütésre, a családdal eltöltött időre, és mindenre, amit ez az évszak újra és újra ad nekünk.

Néhány héttel ezelőtt a családunk közös programot szervezett és útnak indultunk a Balaton felé. Úgy terveztük, hogy elsőként Zamárdit célozzuk meg, ahol megmártózzunk a tó vizébe, majd Tihanyba látogatunk el. A tervből valóság lett és egy gyönyörű élményekben gazdag napot élhettünk át.

Hálás vagyok az együttlétért, és hálás a szívem a nyugalomért, amit a táj szépsége és Isten közelsége adott nekem. A Balaton partján üldögélve megadatott egy kis csendesség, és ebben a csendben születtek a lelkemben a gondolatok...

„Hallod é már a hívó szót?”

Lopott órák, percek, az elcsendesedéshez, az "igazihoz", amit Jézussal tölthetek. Így írom, ami a lélekben van, hogy megoszthassam a közösségben, a Testvérekkel, hogy találkozhassunk. Hiszen,
"Egy a test és egy a Lélek, amint hogy egy reménységre kaptatok elhívást is, egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség." Ef. 4,4;5

Szeretnék most valamiféle vallomást írni, Istenről Istennek.

Úgy érzem, hogy az ember csakis a földi szerelemben tapasztalhatja meg, hogy mi az Istenszeretet. A szerelemben, amelyben Isten a nagy Ő.

Úgy szeretni Őt, mint ahogy édesapámat szeretem, vagy mint a vőlegényt. Ő a mindenség birodalmában, én pedig itt, ebben a földi létben. Ő láthatatlanban szeret engem jó hozzám, vigyáz rám.

Nélküle nem történhet velem se jó, se rossz. És ha mégis mélységet élek át, gyötrődöm és boldogtalan vagyok, Ő tudja ennek az okát. Meg lehet, hogy időnként rosszak történek velem, de Ő akkor is jót akar nekem, még ha az szenvedéssel is jár.

Mindent Tőle kaptam, kaptunk. Az életünket, tudásunkat, a szeretetet.

Ő jobban szeret engem, mint én Őt, és Ő tudja hol tartok. Segít, vezet, és a fényével bevilágítja azt a tájat, ahol nélküle eltévednék.

Ő teremtett engem és a lelkem is, kaptam szabad akaratot, hogy sorsomat én magam is irányíthassam, de saját akaratomat alárendelve az Ő akaratának, és ha ez sikerül békességgel és nyugalommal ajándékoz meg. Előtte leborulok, és imádkozom, Ő, aki mindennél fontosabb nekem. De milyen az élmény? Nem csak hinni, de megélni is a hitet, a szeretetet, a tengerélményt.

Amikor tengerré leszünk és a cseppek egygé válnak, amikor föladod magad, a végtelen óceánban...

Ez a megrendítő, mélységbe zuhanó érzés. Mikor az embernek el kell égetnie magában az őslázadást, mert mindenről, amiről hitte, tudta, hogy "ez vagyok én"... megszűnik. Az ÉN nem adja meg magát egy könnyen. De amikor végül megtörténik, az ujjá ébredésben valaki egészen másra találhatok rá, akinek a létét addig a szívemmel fel sem fogtam. És akkor Istent már nem kívülről érzem, vagy magam fölött, hanem egész bensőmben, mert benne vagyok, és Ő én bennem.

Az óvodában, a gyerekekkel a Teremtés történetét vettük majdnem két héten át.

Végül a teremtésről szóló, utolsó alkalmon, jó volt hallani őket, amikor a kérdést feltettem, "Te minek örülsz a legjobban, amit Isten teremtett?"- válaszaik: "virágoknak, holdnak, napnak, csillagoknak, fáknek, testvéremnek, családomnak, nagymamámnak. A világosságnak, mert ha sötétség lenne, mindig aludnánk.

"És azért jó hogy van testvérem, mert tudok játszani, egyedül nem tudnék."

Én ebben gyönyörködöm, az ő világukban, mely sokkal tágasabb, mint a miénk.

Szeretném és vágyom mind ezt tisztán, és őszintén megélni, hogy napjaim kezdetét minden reggelen odaadhassam az Úr Jézusnak és Tőle kérhessek erőt, békességet, kitartást a napi teendőimhez.

Hálát adni az új napért, örülni, hogy mindennap egy új kezdet, a jelennek élni. Nem siettetni, nem sürgetni, meg-megállni, hogy ne arra eszméljünk, hogy a van csak volt, mert "... az Úr vár reád!"

Tihanyi Erika

(Betlehem óvoda, vezető-helyettes)

*„az igazak örülnek, vigadnak, Isten színe előtt vígan örvendeznek,
Énekeljétek Istennek, zengjétek nevének! Készítsetek utat a pusztában
száguldónak! ÚR az ő neve, vigadjatok színe előtt!
Árváknak atyja, özvegyek védője az Isten szent hajlékában.
Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre, csak
a lázadók maradnak sivár helyen...*

*Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk,
Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is.
Bizony, szétzúzza Isten ellenségei fejét, a bűnben élők kemény koponyáját!*

*Parancsolj, Isten, hatalmaddal, isteni hatalmaddal, amellyel értünk
munkálkodsz...*

Ti, földi országok, énekeljétek Istennek, zengjétek az Úrnak!"

Hittantábor Gyenesdiás 2018.

Nyár. Szünet. Napsütés. Vízpart. Forróság. Alvás. Fagyi. Nyaralás... És még lehetne sorolni, hogy kinek mi jut eszébe erről a három hónapról, amit minden évben mindenki nagyon vár. Olyan jó, hogy ezt a felsorolást még ki lehet egészíteni ezzel a szóval is: **Hittantábor!** Mert évről-évre ezt is nagyon várja sok gyerek és egy kis csapat felnőtt a gyülekezetből. Na, nem azért, mert rengeteget lehet aludni, csak fagyit eszünk és reggeltől-estig a Balatonban fürdünk. Sokkal inkább azért várjuk, mert lehet egy olyan hét ebben a nagy kavalkádban, ahol megszólalhat Isten is!! Ezen a nyáron nyugodtan kitehettük volna a gyenesdiási tábor kapujára a *Megtelt!* táblát, hiszen minden eddiginél többen jelentkeztek a gyülekezet által szervezett hittantáborba. Összesen 63 kis-és nagy gyerek volt kíváncsi Isten üzenetére a héten. Ez remek hír, óriási lehetőség és még nagyobb kihívás a szervező és résztvevő felnőtteknek.

Remek hír, mert ezek közül a gyerekek közül talán egyre többen jönnek a vasárnapi istentiszteletekre is a családjukkal együtt, óriási lehetőség, mert néhányan most hallják először az Evangéliumot és dönthetnek Isten követése mellett. Nagy kihívás, felelősség, hogy külsőre mindenkit olyan állapotban adjunk vissza a szüleinek, ahogy elengedték, belülről pedig pár komolyabb gondolattal megtöltve érkezzenek haza a csemeték.

Reméljük ezt a küldetést sikerült teljesítenünk, bár erről az otthoniakat kellene megkérdezni!

Pár gondolatot azért szeretnénk megosztani a kedves olvasókkal, hogy valójában mi is történt ezen a héten.

A viharos indulást követően mindenki épségben megérkezett a már jól ismert táborhelyre, elfoglalta a szobákat, igyekezett kipakolni vagy inkább szétpakolni (ezt a kérdést tágra lehetne értelmezni) és kezdetét vette az ismerkedés.

Idén különleges helyzetben voltunk, mert az Ifis csapat a közeli kempingben sátrazott – nem aratott osztatlan sikert az ötlet – és minden nap hősieles küzdelmet folytatott, hogy időben megérkezzenek a közös programokra. Ez sikerült is!! Le a kalappal előttük!

Viszonylag szoros napirend szerint működünk, mert több turnusban étkeztünk és a foglalkozásokat is 4 korcsoportban tartottuk. Ez komoly szervezést és előkészületet kívánt, de minden a helyére került és klasszul sikerült. Az idei tábor témájának a **Lelki fegyvereket** választottuk. Az Újszövetségben Pál levele az Efézusbeliekhez 6:10-18. verseiben olvashatunk ezekről az Isten által nekünk adott fegyverekről, amelyek segítenek a mindennapi küzdelmeinkben. Nem véletlenül döntöttünk e mellett a téma mellett, hiszen napjainkban sorozatos támadásokat kell elhárítanunk, amelyek lehet, hogy több-kevesebb sikerrel meg is oldódnak, de egy kisgyerek-kiskamasz még nem ismeri a krisztusi megoldást a harcaira csak a saját kis akcióit követi. Kiderült számunkra (felnőttek) is, hogy mi sem mindig a jó megoldást választjuk a nehézségeinkre, és hiányos olykor-olykor a ruhatárunk.

Most röviden nézzük meg, hogy milyen fegyverekkel segít nekünk Isten a küzdelmeinkben:

- **Az igazság öve:** nehéz dolog az igazmondás, hazugságok nélkül megélni a napokat, de ha rajtam van az igazság öve, elkezd egy idő után szorítani engem, amikor sok valótlanosságot állítok.
- **A megigazulás páncélja:** ez a ruhadarab védi a testünk létfontosságú szerveit, főleg a szívünket. A megváltás lehetőségét beszéltük itt meg, ami örök védelmet nyújthat.
- **A békesség evangéliumának saruja:** békében élni, törekedni a békességre,

keresni a békétlenség okát és az evangéliumot, mint jó hírt elmondani másoknak, ezek voltak ennek a napnak a fő kérdései. (Némi vicces cipőkereső játékkal is próbáltuk oldani a komolyságot.)

- **A hit pajzsa:** miben-kiben hiszünk, egyáltalán mi a hit. Megfogható vagy láthatatlan, mindenkinek van, ugyanabban hiszünk, megvehetem...? Fontos kérdések ezek, melyekre sok játékkal igyekeztünk választ keresni.
- **Az üdvösség sisakja:** talán az egyik legnehezebb kérdéskör az üdvösség volt, melyet nagy komolysággal igyekeztünk megvilágítani és érthetővé tenni a gyerekek számára. Kiderült, hogy nem játék, nem mindenkinek van automatikusan és sokat kell tennem érte. Az én részem a kulcs az üdvösség kérdésében, mert Isten már a saját részét beletette.
- **A lélek kardja:** szerencsére nem került sor párbajra, csak a lelki harcokra világítottunk rá. A mi kardunk a sok-sok fejből megtanult bibliai igevers lehet, hiszen ezt minden alkalommal elő tudjuk húzni a fejünkből, mint egy kardot és megvédhetjük magunkat.

Röviden és tényleg csak a lényegét kiemelve ezekről a témákról volt szó a délelőtti csoportos alkalmakon, kiegészítve feladatlapokkal, barkácsolással, közös tréfás játékokkal, igetanulással. Úgy érezzük, sikerült néhány magot elszórnunk a gyerekek szívében, fejében, mert az utolsó napi összefoglalásnál egészen sokan emlékeztek a napi üzenetekre.

A legnagyobb korosztály számára természetesen teljesen más témák kerültek elő, hiszen őket érthetően kicsit más érdekli. Ki vagyok? Milyen az ember? Ki legyen a társam? Szerelem vagy nem? és ezekhez

hasonló kérdésekre keresték délelőttönként a válaszokat.

A délutáni közös programok idén is nagyon változatosak voltak. Elmaradhatatlan a balatoni fürdőzés, amit mindenki nagyon várt (talán csak néhány felnőtt tartott a 21 fokos víztől), az esti naplemente hajókázás, az akadályverseny a parton, kézműveskedés, igei mécsesösvény, túra egy közeli kőfejtőbe, szabadulószoza (logikai fejtörők segítségével kellett kijutni a szobákból) és sok-sok nevetés, beszélgetés, foci, éneklés, amit ebben az évben már az ifisek (Kincső, Blanka, Benjámín) vállaltak.

Talán ebben az évben is sikerült egy tartalmas testnek és léleknek egyaránt felüdülést jelentő hetet együtt eltöltenünk. Erről a gyerekeket kellene megkérdezni, és csak remélni merjük, hogy pozitív válaszokat kapunk.

Külön szeretnénk még egy kellemes emléket felidézni itt a beszámoló végén. Idén egyik délután kedves vendégek érkeztek hozzánk a gyülekezetből, ami nagyon jól esett mindannyiunk számára!! Sarkadi Zsolt és Bej Attila látogatott meg minket, sőt még kirándulni is eljöttek velünk. Attila egy rövid áhítattal is készült, amit a kőbányában egy különleges élmény volt hallgatni. Köszönjük!

Zárásként szeretnénk nagyon nagy hálával megköszönni a gyülekezet támogatását, amit minden évben nyújtanak. A jó háttér nélkül nem lehet harcolni és fegyverkezni, ezt a héten a gyerekeknek is igyekeztünk elmagyarázni. A gyülekezeti támogatás nélkül nem lehet óriási célokat megvalósítani. Köszönjük, hogy minden évben segítik a munkánkat!!

Végül a heti igével szeretnénk zárni a beszámolómat:

„Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben.” Efézus 6: 11.

Szeretettel: a gyülekezeti munkatársak

Timótheus ifi táborozása, Zamárdiban

Idén nyáron a Timótheus ifi ismét Zamárdiban táborozott. Az idei év nagyon intenzívre sikerült. Jelentkezett ez létszámban, a programjaink számában és hatásában, az étkezésünkben, az alkalmi vásárlásainkban, és természetesen a lelki-életünkben is.

A hetünk témája „*Kiáltások a Bibliában*” volt. Elsőként ISTEN hívó kiáltásával foglalkoztunk, ami által azzal szembesültünk, hogy Ő felteszi mindnyájunknak a kérdést: „Hol vagy?” Mert látnunk kell, hogy hol vagyunk az életünk útján, hol vagyunk a gyülekezetben, hol vagyunk a kapcsolatainkban. A második nap közös beszélgetés alkalmával vizsgáltuk meg a kiáltó bűnök hatását az életünkre nézve, Kain és Ábel történetén keresztül. Majd harmadik nap a helyi pár fős gyülekezetet is bevontuk sorozatunkba, így együtt élhettük meg a közösséget a vasárnapi ISTENTISZTELET alkalmával. Ekkor ISTEN bátorított minket kiáltásra, hogy kiáltsunk az Ő szabadításáért. Ő bizonytalannal meghallgat és megszabadít, hogy: meggyógyuljon az életünk, dicsőségére legyünk, örvendezhessünk, bőségben éljünk. A sorozatot ezután újra szűkebb körben folytattuk. Azzal a bátorítással, hogy legyünk magunk is kiáltó hangok, kiáltó hangjai az ÚR JÉZUSNAK, akik mernek ebbe a sivár világba, kizárólag az evangéliumot kiáltani. Méghozzá úgy, hogy ezért áldozatot vállalnak, bárkit készek fogadni és JÉZUSHOZ vezetni. Végül pedig a kiáltás befejezésével fejeztük be a sorozatunkat. Abban az örömteli reménységben erősödtünk, hogy eljön az az idő az életünkben, amikor JÉZUS visszajön. Amikor már nem lesz kiáltás, sem fájdalom, sem gyász, sem bűn. Helyette örök életet, örök örömet, örök egészséget kapunk örök békeességben.

Amellett, hogy lelkiekben megajándékozott bennünket az ÚR nagyon élveztük az egyéb programjainkat is. Szenzációs bevásárlásaink alatt sikerült azt is mind megvennünk, amit nem is terveztünk. Remek „grillpartit” szerveztünk, de az ételeket végül serpenyőben kellett megsütni. A séfünk viszont nagyon finoman sütött, főzött. Jót játszottunk, ahol a csapat beosztás a nemek harcát illusztrálta. A végeredmény jó hangulat volt. Egyik nap egy hosszú északi túra is várt ránk. Komppal áthajóztunk Tihanyba, ahol kiállítás, apátsági séta, kellemes ebéd, füredi fagyizás, majd éjszakai fürdőzés várt ránk a tihanyi öbölben. Persze strandolás napközben is volt, s volt, akinek a táborhelyünk éppen kapóra jött, hogy a közeli Bálványosra mehessen át. Persze nem bálványimádásra, sokkal inkább azért, hogy JÉZUS örök és élő szavával foglalkozzon. Az ilyen egybevágó eseményeken is, és a jól alakult programokon is átélhettük a mindennapi csodákat, hogy minden a helyén van. Szeretném is hangsúlyozni a gyülekezet tagjainak, hogy ne felejtsük el: ez nem természetes, hanem ajándék. Éppen ezért: *„mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akaratára Jézus Krisztus által a ti javatokra.”* 1Thessz 5,18

Utolsó napunkon hazaindulva megnéztük a Bory-várat, amely fergeteges teljesítmény eredménye az alkotó részéről, és nagyon impozáns is, ezen felül a művész azt is bizonyítja, hogy a beton nem csak arra használható, amivé a mai hétköznapi építészet igénytelensége silányította. Emellett viszont van egyfajta negatív kisugárzása is, amit maga Bory Jenő is alátámaszt szavaival, miszerint ő tudja, hogy imádni csak az URAT lehet, de ez őt nem érdekli, és ő mégis feleségét-szerelmét imádja. Egyrészt becsülendő a hitvesi szeretet, mert ma már a házasságok többségében a társ csak kényeszerű teher, mégis nemet kell

mondanunk az e fajta bálványimádásra, ahol a szerelmünknek egyenesen szentélyt emelünk. Mert nem más ez, mint templom, oltár, hogy Komócsin Ilona istennőnek áldozzon Bory Jenő, ami érződik is az épület hatásán. Mindez a művész tehetségét, és érdemeit nem csorbítja, viszont lelkiileg nem tiszta az alkotás, amivel jó, ha keresztyén emberként tisztába vagyunk. Szereteté, művészi munkáját elismerve, lelkiségét viszont helytelen mintának kell tartanom.

A vártól továbbállva csapatunk egy része még egy bányatóba nyúló vendéglőben fogyasztotta el az napi ebédjét, amely igen hangulatossá tette a zárást.

Összefoglalásul azt mondhatjuk el, hogy olyan öt napban volt részünk, amiben lehetőségünk adatott a lelki táplálkozásra, a testi pihenésre, és élményekben is bőséggel gazdagodhattunk. Mindezt egyedül a mindenható ISTENNEK legyen hála és dicsőség, aki ATYA, FIÚ, SZENTLÉLEK, egy, örök ISTEN.

Bej Attila

Bódás János: Új kenyér

Az új búza már ömlik a garatra.
A föld hálás volt, most is fizetett.
Hogy új kenyér került az asztalodra,
tudod-e, hogy kinek köszönheted?

Köszönd meg népem dolgos önmagadnak,
köszönd az ekét, kaszát, szekeret,
követ, szitát - s mind kik szerszámot adtak,
ki fűrt, kalapált, szőtt vagy tervezett,

a vetőket, az aratót, a molnárt,
a péket, s kik a kenyeret kihordták...
De az égre is emeld fel szemed,

(tudod, hogy fényt, szellőt, záport ki ad)
s tölts be szíved csendes áhítat,
mikor az új kenyeret megszeged.

Kántorképző 2018

A kántorképző lehetőség egy 3 hetes, bentlakásos tanfolyamra a Ráday utcában. Lehetőség nagyon közeli ismeretségbe kerülni zsoltárokkal, dicséretekkel, szép dallamokkal, amelyekkel Isten felé fordultak, amelyek a mi lelkünket is odasegítik, "odarepítik" Istenhez. Sőt, a hozzáértők szerint maga Isten jön el, és telepszik le azok közé, akik igyekeznek tiszta szívből neki énekelni.

A kezdő hangot mindennap a reggeli áhítat adja, majd 19 óráig gyarapítják a résztvevők a tudásukat szolfézs, zenetörténet, harmónium foglalkozásokon keresztül, és az esti áhítat adja a zárást. Szerencsére idén is voltak az idősebb korosztályból, a tízen, huszonévesek és a középkorúak mellett. A nehéz, küzdelmekkel teli feladatok, gyakorlati órák során bizony jönnek a kételyek: "Miért is csinálom? Kell ez egyáltalán?" Válaszként jön a biztatás, mások lelkiismeretes küzdelme, a sok nevetés. És Isten, amint örömmé formálja, jóféle szolgálattá alakítja a kántorképzőn elsajátítottakat.

Talán egy kisebb könyvet tele lehetne írni a kirándulásokkal, játékos vetélkedőkkel, a tanárok áldozatos munkájával, vagy a vasárnapi szolgálatokkal, de hálás szívvel már csak annyit írnék: Legyen áldás az Istennek szóló éneklésünk, legyen áldott a kántorképzés tanfolyama.

"Krisztus beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben, tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hállával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak" (Kolossé 3.16)

Kele Károly

Tiszavárkony, női csendeshét

2018. június 30. – július 5.

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kjiássák és ellopják.” Máté 6,19

Tiszavárkony... amikor megtudtuk, hogy idén itt tartjuk majd a csendeshetünket – néhányan azonnal elkezdünk nosztalgiázni. Ó, de sokszor voltunk már ott! Felidéztek az emlékeket, a tájat, a Tiszapartot, a csendet – békés helyre megyünk! Esténként csak egy-egy kutya ugatása hallatszik, szinte mindenki korán fekszik, korán kel ott. Még a szűnyogokra is emlékszünk... De, ami a legfontosabb, hogy ezen a helyen már mennyi – mennyi áldás született! Minden alkalommal hatalmasan szólt hozzánk az ige és ettől meggazdagodva tértünk haza mindig. Jó volt visszaemlékezni és elmondani mindezt azoknak, akik az idén először jöttek velünk.

Többségünk a parókia elől indult, kocsival. Páran később érkeztek. Gyönyörű időben, sok napsütésben lehetett részünk. Jó hangulatban éreztünk meg június 30-án, szombaton. A „régiek” már ismerték a szobákat, - hát az évek során szinte semmi nem változott... kicsit szegényes környezet, berendezés. De mit számít ez akkor, ha az ÚR és a testvérek lakják be! Volt 8, 6, 5 ágyas szoba, sőt egy édesanya a féléves kislányával, Laurával külön szobában lakhatott.

Elhelyezkedtünk.

Ezek után nagyon jólesett mindnyájunknak a finom ebéd.

Este 6 óráig mindenki kedvére pihenhetett, sétálhatott, az újonnan jöttek ismerkedhettek a kis faluval. Egyet nem lehetett: fürödni a Tiszában. Az idén ez elmaradt, de mint mindig – most is – így is nagyon szép volt.

Elérkezett az este. Katona Eszter elkezdte a csendeshetünk Istentől hozott üzenetét: Máté 6, 19-26 alapján: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly*

megemészti, és ahol a tolvajok kjiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti és ahol tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.” Mindenki megkapta az ígét – Eszter kiosztotta, hozzá még egy éneket is. Ezeket minden délelőtti alkalomra magunkkal vittük, az éneket megtanultuk. Így aztán jól a szívünkbe vésődött...

Úgy kezdődik az ige: *„Ne...!”* Ez Isten parancsa! Ennek kapcsán első alkalmunkon a gazdag ifjú történetét tanulmányoztuk. A fiúnak földi kincsre volt szüksége. Ez volt a legfontosabb az ő életében. Úgy gondolta: e nélkül nem lehetet élni. Így akart üdvözülni. A felajánlott mennyei kincsel nem tudott mit kezdeni.

Mi a mi kérdésünk? Az, hogy hogyan lehet jobban élni vagy az, hogy hogyan kövessem Jézust? Mi az, ami Jézus követésében akadályoz? Mi az, ki az, ami, aki nélkül nem tudok élni? Jézus nélkül nem tudok élni, nélküle nincs üdvösségem.

Jézust ott hagyta a fiú, szomorúan távozott. Jézus nem bizonygatta a fiú tévedését. A gazdag ifjú maga mondta ki magára az ítéletet, amikor elment... de hogy a későbbiekben mi lett vele, azt nem tudjuk. Elment... Ne menjünk el Jézustól! Ő nekünk is felajánlja az ő követését. Mi lesz velünk, ha nekünk ez nem kell? Lesznek vélt kincseink, aztán rájövünk, hogy ezek kavicsok? Igazi kincset az ÚR Jézus kínál önmagában. A gazdag ifjú története nem lett befejezve; de Istennel minden lehetséges!

Vasárnap 9 órára átmentünk a templomba. Tóth Róbert lelkipásztor hirdette az ígét. Rajtunk kívül, még négy helybéli vett részt az istentiszteleten. *Nincs gyülekezet*

Tiszavárkonyban – szomorú – de hisszük, hogy az Úrnak nincs lehetetlen! A vasárnapi ige: II. Timóteus 2,1-9. Krisztus katonái nem adják fel a harcot! Micsoda igei biztatás volt ez nekünk és a négy helybélinek!

Vasárnap finom ebéd utáni sétába belefért a fagyizás is. Az ifjabbak kirándultak a környékbeli falvakba, kerékpárral. De, aki „csak” a Tisza partra sétált, annak is csodálatos élmény volt látni a folyót, a túlsó partot, hallgatni a madarak énekét. Nyugalom és békesség! „*Ó dicső természet!*” – mondja a költő; „*Ó dicső Teremtő!*” – tesszük hozzá mi. Vasárnap este a 121. zsoltár kapcsán, a hálaadás került „terítékre”. Ettől kezdve szinte minden esti áhítat a hálaadásról szólt. Másnap reggel elkezdődött a naponkénti reggeli torna. Pásztor Saci vezetésével jól megmozgattuk minden porcikánkat. Közben a naposok elkészítették a bőséges reggelit. De’ jól esett kint, a szabadban reggelizni! ***Köszönjük Urunk, hogy a délelőtti alkalmakat is az udvaron, jó levegőn, gyönyörű időben tarthattuk meg.***

Hétfőn délelőtt az ötezer ember megvendéglésének történetét olvastuk (négy evangélium is feljegyezte.) Hogyan kapcsolódik ez a vezérigénkhez? Úgy, hogy az ember, még a tanítvány is, csak azzal számol, amije van. Volt 5 kenyér és 2 hal. Ez van, ez kevés ennyi embernek... Nincs annyi! De Jézus azt mondja, ne azzal számolj, amid van; azzal számolj, amit én adhatok és adok! Kérdés: számolok-e azzal, amit ő ad, adhat, amit tőle kaphatok?! Nehéz helyzeteinkben számolunk-e Istennel? Vagy csak a saját lehetőségeinkkel? Számolok-e azzal a lehetőséggel, hogyha kevés, vagy nincs, akkor mindezt elmondhatom neki? Az embernek sokszor a sok is kevés. Ám, ha Jézus megáldja a keveset, akkor az elég lesz! Több lesz, mint a sok! Mert Isten nem fukar Isten – ő adakozó Isten! Bízom-e benne?!

Minden délelőtti áhítatot beszélgetés, majd imádkozás követte, egészen délig. Rengeteg kérdés, gondolat merült fel bennünk; jó volt ezeket így az ÚR elé vinni. Délutánonként a pihenés, vagy séta közben, kis csoportokban folytathattuk a beszélgetéseket, imádkoztunk egymásért (is).

Az esti áhítatokon megint miről szólt az ige? A hálaadásról. Zsoltárok 50,23: ***„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.”*** Az életünk során ajtókat nyitunk meg. Kérdés: melyiket nyitom ki? A panaszkodás, félelem, elégedetlenkedés, bizalmatlanság, önteltség... ajtaját? Vagy: a hálaadás, köszönet, dicsőítés... ajtaját? A hála: áldozat! Mennyire buzdít minket a hálaadásra Isten igéje? Pl. Ef. 5,20; II.Thessz. 2,13 Igen, a hála áldozat. De Krisztus áldozatából élhetünk! Jel.3,20: ***„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek; ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”*** Ezen az ajtón Jézus jön be. Kegyelmeből élek. Számon tartom-e, vagy elfelejtem a hálaadásaimat?

Az esti áhítat után filmet nézhettünk vagy akinek még kedve támadt sétálni, az felvette a harcot a szűnyogokkal és megcsodálhatta, milyen szép a Tisza este.

Következő napon, délelőtt Márk 1,41-44 alapján az özvegyasszony két fillérje kapcsán tanított bennünket URUNK. Jézus, a templomban figyelte, hogy hogyan viselkednek az emberek. Azt is tudta, hogy milyen szívvvel adnak, hiszen ő látja a szíveket. Az anyagi kérdés sok embernél központi kérdés. Adja? Ne adjak? Mennyit adjak? Jézus látja a ravaszkodást, az okoskodást... Jézus arra törekszik, hogy ismerjük fel a szívünk állapotát. Mert: ***„ahol a kincsünk, ott a szívünk.”*** Vigyázzunk! ***„Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit.”*** I.Tim. 6,7; ***„Minden rossznak gyökere a pénz szerelme.”*** I.Tim. 6,10

Délután meglátogatott bennünket Tóth Róbert lelkipásztor. Igét hozott, a Józsué 6. fejezetéből. Vacsoráig séta közben megint érdekes beszélgetések születtek az ige alapján is, meg azokról a dolgokról, amikről Tóth Róbert bizonyosságot tett, saját életéből hozott példák alapján.

A délutánokba, még a kézműveskedés is belefért. Ügyes kezek által szép kövekre, kavicsokra gyönyörű igék kerültek.

Az esti áhítaton folytatódott a hálaadás-panaszkodás témája (IV.Mózes 11.) Milyen az élethez való hozzáállásunk és milyen Isten hozzáállása a dolgokhoz? Az ÚR ellát bennünket feladatokkal és ad ígéreteket. Mit kezdünk ezekkel? Tudunk ezekért hálát adni? Jó vagy rossz a hozzáállásunk a dolgokhoz? Sose feledjük el, hogy az ÚR nagyobb a problémánál! Legyünk hálásak! A hálás életben erő van.

Egedi Gizi és Nagy Zsuzsi tolmácsolásában az esti áhítatot versekkel zártuk!

Utolsó délelőtti alkalmunk: Luk. 19,1-10 Zákeus története volt. Az ÚR kegyelme rátalált Zákeusra és ő ráébredt bűnös voltára. Már nem akart többé zsarolni, nem akart többé

„földit” gyűjteni, csak mennyeit. Ha lejövünk a saját vágyaink „fájáról”, mi is csak mennyeit akarunk gyűjteni.

Délután egy kis csapat kirándult, Szolnokot csodálták meg. Voltak, akik Tiszakécskére mentek, egy kis strandolásra, fürdésre.

Az esti áhítatot a Boldogmondásokkal zártuk Nagy Károlyné, Zsuzsa hozta az igét: Mát. 5,1-16

Csütörtökre már csak a „morzsaszedegetés” maradt... Sok kis „morzsából” kiderült, hogy mennyi-mennyi áldással ajándékozott meg Urunk minket ezen a héten is.

Munkálkodjon bennünk továbbra is, formálja át gondolatainkat, mert akkor – ami eddig kézzel fogható, értékes volt, de csak világi örömet adó – az már értéktelenné válik. De értékes lesz a maradandó, az örök kincs a Megváltó Jézus Krisztus személye.

„Gyűjteni mennyei kincseket siessünk.

Hol a kincsünk, ott a szívünk – szól Jézus igéje.

Ő a kincsünk! Ővé legyen szívünk.”

(részlet a heti énekünkéből)

Szilasi Tamásné

Füle Lajos: SZÉLCSENDBEN

*Ó, ez a csend, e Szél-csend, némaság!
Nem hallani a megtérők szavát,
az újszülöttek hálaénekeit.
Kérés, könnyörgés nem volt még elég?!
Mióta szól már mindenütt Igéd,
s áldás-esőre nem nyílt még az Ég.*

*Hatalmas Isten, Megváltó Urunk,
szánj meg, segíts meg, mert elárvulunk!
Rút bűneinkkel roskadunk Eléd,
mert életünkben annyi kár, szemét!
Orcánkra égtek szennyek, tegnapok...
Adj újra nekünk bűnbocsánatot!*

*Hitünk kevés bár, hálánk is kevés,
de kérve kérünk áldást, ébredést,
és várjuk, hogy majd kél, hogy újra kél
a Szél, a Szél, a bibliai Szél!*

Tájékoztató Egyházközségünk cserkészcsapatának életéből

2018. március 11-én, csapatunkból 2 fővel részt vettünk a X. cserkész kerületi közgyűlésen (házánkban a cserkészlet közigazgatásilag 10 cserkészkerületre van felosztva). Csapatunk a X. cserkészkerülethez tartozik. Itt kapják meg a csapatok a Központi Elnökségtől 2018/19 évre szóló programokat, irányelveket, valamint az éves eseménynaptárt.

2018. március 14-én helyeztük el a megemlékezés koszorúját, Egyházközségünk és a csapat nevében, a templomunk előtti emlékműnél, március 15. alkalmából.

2018. május 5-én, részt vettünk a gyülekezeti nagytakarításon, melynek keretében 3 fő templomunk belső terének takarításában segített és 3 fő a cserkészotthonunkban tevékenykedett.

2018. május 27-én, csapatunkból két fő részt vett a Nagykovácsiban megtartott Országos Cserkésznapon. Ennek keretében miniszterelnökünk, az ott lévő, szépen felújított Tisza kastélyt ünnepélyes keretek között átadta üzemeltetési használatra, hazánk cserkészeinek.

2018. június 3. Öregcserkészeinkkel – a budai cserkészparkban az elhunyt öregcserkészek emlékére felállított kopjafát festettük le és virágaink elhelyezésével tisztelegtünk az elhunytak emléktábláinál.

2018. június 4. A Jókai Mór Ref. Ált. Iskola házi ünnepségén csapatunktól 3 fő koszorúzással rótták le kegyeletüket a trianoni tragédia 99. évfordulója alkalmából.

2018. június 17-én, - két fővel – a vecsési 1044. sz. Róder Imre cserkészcsapat meghívásának tettünk eleget, szerény házi ünnepség keretében, 6 fő fiatal cserkészük ígéret és fogadalomtételi ünnepségén.

2018. június 14-én, szerveztünk egy kirándulást Nőtincsrre, amelyen 11 fő vett részt csapatunkból. Táborhely keresési céllal jártunk ott. A „Seholsziget Élménypark” festői környezetben várja a tartalmas kikapcsolódásra vágyókat, kiemelt figyelemmel a családokra. Az ötletesen felépített létesítmények nem biztosítják azt a feltételt, az igazi romantikát, amit 30, vagy 50 fős – saját maguk által felépített cserkész tábor nyújt, valahol az erdő mélyén és pláne iható bővízü forrás közelében. Az az igazi, amikor a táborozók mindenről maguk gondoskodnak, távol az otthon kényelmétől, próbára teszik magukat. Akik nem merik felvállalni a kihívásokat, azoknak való hely, viszont jó konyhája van.

Sajnos csapatunk – szerény fiatal létszáma miatt- az idén sem tudtunk saját tábort szervezni. Bár két meghívást kaptunk: az egyiket a Nemzeti Nagytáborban való részvételre, Ópusztaszerre, két fő részére a vecsési csapat keretében; a másikat a zempléni Telkibányára, a kispesti Kazinczy Ferenc cserkészcsapattól, de sajnos a két ajánlott tábori részvétel időpontja a két jelentkezőnek nem volt megfelelő.

2018. június 30-án, szerény létszámmal – 4 fővel – budai kiránduláson vettünk részt a Normafától az Ady ligeti buszmegállóig, egy 7 kilométeres útvonalon. A János hegyi kilátóról közben gyönyörködtünk a budai panorámában.

2018. július 19-22 között csapatunkból 4 fő részt vett a gyülekezeti családos csendes hosszú hétvégén. Az ott töltött napok igazi lelki feltöltődést nyújtottak. A város kéttornyú

templomában részesei voltunk a vasárnapi istentiszteletnek. A templom méretei lenyűgözőek, lélegzet elállítóan monumentálisak. Aki teheti, feltétlenül látogasson el oda.

2018. augusztus 22-24-ig parancsnokunk Tatán vett részt a XXIV. Magyar Öregcserkés Találkozóán. Szállásunk a történelmi városrész egy szépen felújított iskolai kollégiumában volt. A találkozóra 43 fő érkezett, az anyaországon kívül, az elszakított országrészekből is (Erdély, Felvidék, Ausztria, Kárpátalja, sőt Uruguayból és Argentínából is érkeztek (hazatelepülők!). Az ott töltött 3 és fél nap kötött tábori rend szerint zajlott, értékes előadásokkal.

Kedves színfolt volt, hogy a tatai vasútállomáson a helyi cserkészcsoport kiscserkészei fogadták az öregeket és vezették el a szállásra. Ott zászlófelvonással, majd ökumenikus istentisztelettel a megnyitó ünnepség keretében a város polgármestere köszöntötte a találkozóra érkezőket. És a helyi városnéző kisvonattal városnéző körútra invitálta a csapatot. A továbbiakban Perozsényi Eszter helyi színművésznő saját műsorát adta elő.

„Száz éve lett vége az I. világháborúnak” címmel Szentváry Lukács János cserkésztiszt tartott előadást.

A cserkészet megszüntetésének (betiltásának!) 70. évfordulójáról Ormay József cserkésztiszt tartott előadást.

Baden-Powell életéről (II. rész), dr Ferencz Mária cserkésztiszt tartott előadást.

Mátyás király születésének 575. évfordulójáról Gelencsér László tartott előadást.

Közös beszélgetésben emlékeztünk Sik Sándorra, Wass Albertre (50 éve kapott Kossuth díjat). Pió atyának 50. évfordulójáról emlékeztünk meg, Bödner Miklós cserkésztiszt vezetésével.

A Szlovákiai Magyar Cserkészsövetség ajándék színelőadását tekintettük meg két felvonásban, Görgey címmel. A komáromi székhelyű Teátrum színház polgári társulás adta elő a darabot. A drámában a tábornok vívódását nagyszerűen alakítja a főszereplő Dráfi Mátyás színművész.

Természetesen az ébresztők utáni reggeli zászlófelvonások, a napi programok után az esti tábortüzek felejthetetlené tették a mostani találkozót is.

A megszámlálhatatlan műemlék, az Öregtő, a város lakóinak kedvessége, maradandó élmény marad minden résztvevő számára. Fájó szívvel búcsúzott el az *Öregcserkésznapiok* a várostól.

Csapatunk egyébként minden szombaton 9-11 óráig tartja összejöveteleit és vár minden cserkészet iránt érdeklődő fiatalt és időset egyaránt.

(Cím: Rákoscsabai Református Egyházközség, 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2. - A lelkeszlakás alatti alagsorban)

2018. szeptember 02.

Tarnai Sándor

a 812. sz. Csabavezér cserkészcsoport pk.

Füle Lajos:
A CETHAL ELKERÜLHETŐ

*Ok nélkül mélybe nem vet ő.
A cethal elkerülhető.
Tarsisba küld a nagy Hazug,
de Ninivébe kész az út.*

„Ha meg nem tértek...”

„Abban az időben néhányan hírt hoztak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozati állataik vérével elegyítette. Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük? Nem! Sőt azt mondom nektek, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc, akire rádőlt a torony Silóámnál, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? Nem! Sőt azt mondom nektek, ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy elvesztek.”

Lukács 13, 1-5

Kedves Testvérek! Alapigénkben Jézus elé járulnak néhányan és megosztanak vele egy tragikus, embertelen eseményt, amely az akkori közvélemény kedélyét borzolta fel. Ma is sokféle hír kering körülöttünk. Sokféle tragédiáról, borzalomról, katasztrófáról, vagy éppen gyilkosságokról, diktátorok és katonáik kegyetlenségeiről kapunk híreket. Sok minden borzolja ma is a kedélyeket.

Ilyen felháborító és sokakat felzaklató hírt közölnek Jézussal is. Pilátus, kegyetlenkedett. Ugyanis egyes galileaiakat megöletett és áldozatukba belekeverte a vérüket. Ma is beleborzadnánk az ilyen kegyetlen mézárulás, vagy hasonló tudósítás hallatán.

Talán azt várnánk, hogy Jézus mondjon véleményt erről az eseményről, ítélje el a tetteseket és adjon igazságot az áldozatoknak és a gyászoló hozzátartozóknak. A tanítványok is ezt várták volna, főleg azért, mert Jézus korában az volt a vélemény, hogy a tragédia azért éri az embert, alapigénk szerint a galileaiakat, mert valami bűn terhelte őket, melyért Isten jogos haragja érte utol őket.

Jézus nem véletlenül tereli el a szót a tragikus történetről, nem részvétlenség miatt nem mond véleményt, hanem azért, mert az akkori kor emberei, helytelenül értékelték a történeteket.

Jézus így válaszolt: *„Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük? Nem! Sőt azt mondom nektek, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.”* Sokan gondolkodtak úgy akkor és gondolkodnak ma is úgy, hogy a megpróbáltatás, a betegség, szerencsétlenség mind az egyén bűneinek a büntetése. Jézus viszont arra figyelmeztet,

hogya meg nem térünk, akkor az utolsó ítéletben mindannyian hasonlóképpen fogunk elveszni. Ne gondoljuk bűnösebbnek azt, akinek valamilyen terhe van, aki sokat szenved, akit tragédiák sorozata ér. Gondoljunk arra, hogy mi magunk is méltók vagyunk az ítéletre, az ítéletben megmutatkozó csapásokra. Nem vagyunk különbek másoknál. Jézus tovább fokozza és elmond egy másik történetet, amit valószínűleg akkoriban mindenki ismert és nem sokkal korábban történhetett meg: *„Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc, akire rádőlt a torony Silóámnál, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? Nem! Sőt azt mondom nektek, ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy elvesztek.”* Mindnyájan ugyanúgy elveszünk, és maga alá temet az ítélet, ha meg nem térünk.

Arra figyelmeztet ez a történet, hogy ne mondjunk elhamarkodottan véleményt, egy-egy tragédia láttán, vagy hallatán. Ne mondjunk meggondolatlanul véleményt, még csak egy baleset kapcsán sem.

Nagyon sokszor zsigerből, beidegződéseink alapján hozunk valamiről vagy valakiről ítéletet, s végig sem gondoljuk, hogy adott esetben másként is történhetnek dolgok, mint ahogy mi állítjuk. Jézus arra figyelmeztet, hogy vigyázzunk, mert miközben elítéljük a másikat és azt gondoljuk, hogy XY megérdemelte a sorsát, mert ilyen-olyan tragédia érte, aközben megfeledkezünk arról, ha meg nem térünk, velünk is hasonló történik majd az ítéletben.

Jézus nem volt érzéketlen a szenvedők láttán. Igyekezett meggyógyítani azokat, akik hozzá fordultak, de ebben az esetben, mintha

távolságot tartana, sőt nem értékel, nem mond véleményt az eseményről, hanem rávilágít arra, hogy miközben sokszor mások bűneivel vagyunk elfoglalva, addig mi magunk is sárosak vagyunk, még akkor is, ha önmagunkat igazabbnak gondoljuk. Még azt is gondolhatjuk, hogy velünk ilyen baj nem történhet, pedig történhet!

Jézusnak az események iránti látszólagos érzéketlensége mögött inkább az húzódott meg, hogy a prófétákhoz hasonlóan nagyobb összefüggésekben gondolkodott. Az ószövetségi próféták is egy-egy történelmi esemény, háború, természeti csapás, éhínség, erőszakosság láttán megtérést hirdettek, s időben szóltak, jelekre mutattak rá, hogy ha lehet, megelőzzék a nagyobb bajt. A próféták is arra hívták az embereket, hogy térjenek meg, hogy a szívüket szaggassák meg, hogy szívvel-lélekkel forduljanak oda az Úrhoz! Azt hirdették, hogy hagyják el vétkes útjaikat, bálványait és térjenek Isten törvényes útjára. Erre biztat bennünket is az ige: térjünk meg teljes szívvel az Úrhoz, ő legyen számunkra az első, ő legyen a legfontosabb. Nem arról van szó, hogy nem mondhatnánk véleményt, ítéletet, bizonyos eseményekről, de arra ügyeljünk, hogy a szívünk tiszta maradjon, hogy az értünk meghalt és feltámadott ÚR Jézussal járjuk életünk útját, hogy ő legyen szívünk trónján, s hogy ítéleteinket, ne emberi logika szerint hozzuk, hanem törekedjünk Isten országának rendje szerint véleményt nyilvánítani.

Az ember haragja nem szolgálja Isten igazságát! Sőt Jézus a hegyi beszédben azt mondja: *„mondom nektek, ha a ti igazságotok nem múlja felül az írástudók és farizeusok igazságát, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”* Pál apostol pedig ezt írj a római levél 12. fejezetében: *„változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”*

Akkor tudunk helyesen, Isten akarata és Jézus indulata szerint reagálni, gondolkodni, ítéletet alkotni, ha gondolkodásunk megváltozik, megújul, és a Szentlélek bölcsessége irányít bennünket. Vigyázzunk, hogy mit hallunk és mit hogyan értékelünk. Vigyázzunk, hogy egy-egy felháborító hír, egy igazságtalan esemény, történés ne gerjessen szívünkben gonosz indulatot.

Nemrég augusztus 20-a alkalmából emlékeztünk szent István királyunkra. István király felismerte, hogy a magyarság megmaradásának egyetlen útja, ha népünk felveszi a keresztyénséget, ha Jézus Krisztus útján járunk. Ha nem ezt teszi népünk (ma is) akkor hasonlóképpen elvesz, mint a galileaiak, akiknek vérért Pilátus és katonái az áldozatukhoz keverte. Ha nem Jézus számunkra az út, az igazság és az élet, akkor hasonlóképpen elveszünk, mint az a 18 ember, akikre ráomlott Silóamban a torony.

Áldott az ÚR, ha mi az Övéi vagyunk, áldott az ÚR, mert megváltott bennünket, mert örökösévé tett az Ő országának. Áldott az ÚR, hogy bennünket elveszetteket megtalált és kegyelmébe fogadott. Áldott az ÚR, hogy Jézusért nem az elítélés, a megsemmisülés, nem az ítélet tüze vár, hanem a kegyelem, a bocsánat, s az Isten országa. Maradjunk hűek hozzá mindhalálig, s ha ma egy is van közöttünk, akinek a szíve még nem Jézusé, az térjen hozzá, mert Istenünk nem a kárhozatot kínálja a számunkra, hanem önmagát, s önmaga által az örök életet. Minden katasztrófáról szóló hír, minden rémtett, igazságtalan tett, minden tragédia vonjon közel bennünket a mi Urunkhoz, mert csak az Isten tenyerén van biztonságban az életünk, s az Isten tenyerén reménykedhetünk a kegyelemben. Ámen.

Bába Károly